

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11
Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσᾷ 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΟΥΛΤΑΝΟΝ

Ἐμπρός! ἔμπρός! Σουλτάν Χαμητ
Καὶ χτύπα, χτύπα, χτύπα!

Ὁ Γεώργιος τὸ κεφάλι του
Ἐστὸ χτύπημά σου σκύβει,

Μὲ σέ 'ταν ἡ ἀγάπη του
Μεσ' στὸ νερό μιὰ τρύπα,

Χτύπα καὶ κάψε τοῦ ραγιαῖ
Τὸ ὕστερο καλύδι!

Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χτύπα μας,
Μᾶς λείπουν πολεμάρχοι,

Κρέμασε, κρέμασε καὶ σὺ
Κανέναν Πατριάρχη.

✦

Φωτιά' στὴν Κρήτη μας φωτιά!
Καὶ στὴ Μακεδονία!

Μὰ τὸ χρυσό σου Ἴμπιγιάζ,

Μὰ τὸν κακὸ καιρό μας,
Καλὰ μᾶς κάνεις! χτύπα μας
Μὲ φοβερὴ μανία

Καὶ δέξου, δέξου τεμενᾶ

Τὸ Μεγαλόσταυρό μας!

Ἀπ' ἄκρη, σ' ἄκρη χτύπα μας

Μᾶς λείπουν πολεμάρχοι,

Κρέμασε, κρέμασε καὶ σὺ

Κανέναν Πατριάρχη!

✦

Ἐμπρός! ἔμπρός, Σουλτάν Χαμητ,

Καὶ σήκονε παντιέρα,

Πέρνα σχοινὶ ἔστην ἐκκλησιὰ

Στὸν τύπο μουζελιέρα

Καὶ πνίγε καὶ παλούκωνε,

Κανεὶς δὲ σοῦ μιλάει

Σταυρός καὶ μισοφέγγαρο

Κοιμοῦνται πλάι πλάι

Κι' ἐμεῖς ἐσκλαβωθήκαμε

Μ' αὐτὸ τὸ Ἴμπιγιά σου

Ποῦ στόλισε στὸ θρόνο μας

Τὸν πιὸ σωστὸ ραγιαῖ σου.

ΤΟ ΡΕΖΙΑΚΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΣΤΑΥΡΟΥ ΜΑΣ

Και τώρα γεννάται τὸ ζήτημα.

Μὲ τί μούτρα θα παρουσιάσωμεν εἰς τὸν Σουλτάνον τὸν εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ Ἰμιτιγιάζ αὐτοῦ Μεγαλόσταυρόν μας.

Ζητοῦνται μούτρα.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, ἐπειδὴ ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τῆς ἀνταλλαγῆς παρασῆμων μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν Τούρκων ἀπεδείχθη κίβδηλος, τὰ μόνα μούτρα ποῦ μπορούσαν νὰ μᾶς ἀντιπροσωπεύουν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν θὰ ἦσαν τὰ τοῦ Ποστολάκα.

Μὴν τὰ ζητᾶς ἄλλοῦ κ. Τρικοῦπη.

Θὲς νὰ πτείλῃς τὸ Μεγαλόσταυρό μας στὸ Σουλτάνο;

Ἐπιμένεις ἀκόμη;

Στείλέ τον μὲ τὸν Ποστολάκκ.

Ἄπο καταβολῆς παρασῆμων, δὲν ὑπῆρξεν ἀτυχεστέρα ἀνταλλαγὴ αὐτῶν μεταξὺ δύο Κρατῶν.

Μᾶς στέλλει, ὡς ἀπροσδόκητον surprise, ὁ Χαμητ τὸ Ἰμιτιγιάζ αὐτοῦ, ἐνῶ πᾶν ἄλλο παρ' αὐτοῦ ἀνεμένομεν, κατόπιν τῆς ἐξακολουθήσεως αἰσχρᾶς του πολιτικῆς, πρὸς πᾶν τὸ ἑλληνικόν, κί' εὐθὺς ἀνάρτουν ἡ ποδιχίς μας, λωλαϊνούμαστε, στέλλομε μαλάματα, διαμάντια καὶ μπριλλιάντια ἑστὸ Παρίσι, αἱ μεγάλαι μας ἐρμερίδες ἐνθουσιάζονται, ἐξαίρουσι τὸ γεγονός δι' ἄρθρων καὶ ἀρθριδίων, φανταζόμεναι ὅτι διὰ μόνης τῆς ἀναιμάκτου αὐτῆς ἀνταλλαγῆς παρασῆμων, ἀπὶ σφαιρῶν θὰ πέσῃ εἰς τὸ στήμα μας ὡς βρεμένο παξιμάδι, ἔστω καὶ τῶν Ψαρῶν ἢ ῥάχη μόνον, ἀν ὄχι ἄλλο τι.

Ἄλλ' ἰδὼ ὅτι ἐνῶ λάμπει εἰς τὰ στήθη τοῦ Γεωργίου τὸ Ἰμιτιγιάζ, ἐνῶ εἶναι εἰς τὸν δρόμον του ὁ Μεγαλόσταυρός μας ἀναιμένον μόνον νὰ περῆσῃ τὸ *ραμαζανλίδικο μαχμουρλοκί* τοῦ Σουλτάνου καὶ τὸ δῆθεν πένθος τοῦ Γουλιέλμου, τὸ ὅποιον κενεὶα γλέντι δὲν ἐμπόδισεν, οὔτε παρ' ἡμῶν οὔτε παρὰ τοῖς Τούρκοις, ὁ Χαμητ ἀγριεῖει, μᾶς τρίζει τὰ δόντια, καὶ πράγμα ἀνήκουστον μέχρι τοῦδε, καταπατεῖ ὅλα μας τὰ ἐκκλησιαστικὰ προνόμια, μᾶς παύει ἕνα Μητροπολίτην, διότι ἔτσι τὸ θέλει καὶ ἐξακολουθεῖ ὀργιάζων ἐν τοῖς

χαρεμίοις αὐτοῦ, ὡς ἀν ἐξετέλεσέ τι μικρὸν, σύνθηες, ἀνάξιον προσοχῆς καὶ ἀνησυχίας.

Καὶ κατόπιν ἀπὸ τοιαῦτα πραξικοπήματα, ὁ Κουντουριώτης ἐξακολουθεῖ τοὺς ὕπνους αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ὁ Μεγαλόσταυρος περιμένει νὰ ἔλθῃ τοῦ Σουλτάνου τὸ κέφι διὰ νὰ τοῦ κράξῃ:

— Ἔλα καὶ σὺ, γκισούρικο παράσημο, σοῦ ἐπιτρέπω νὰ κρεμασθῆς κάτωθεν τῶσων ἄλλων κρεμομένων ἀπὸ τὰ στήθη μου.

Γιῶργο ποῦ πᾶς;

Τρικοῦπη, ποῦ βαδίζεις;

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Ἡ βρωμοδουλεῖα τοῦ Νομισματικοῦ. Ζήτη ὁ Ῥαφτόπουλος. — Ἀνεγνωρίσθησαν τέλος ὀλίγα κλοπιμαῖα τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Ῥαφτόπουλου διελθόντα, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα εἶναι, λέγει, κίβδηλα!

Φαντασθῆτε τώρα τί θὰ ἦναι τὰ τοῦ σωροῦ, ἀφοῦ τὰ κλεμένα, τὰ διαλεγμένα, ἐβγῆκαν κίβδηλα; Ἐν τούτοις, ὡς ἐνθυμούμεθα, πᾶσα δωρεὰ εἰς τὸ Μουσείον, ἐξεθειάζετο τόσον παρὰ τοῦ Ποστολάκα διὰ τοῦ τύπου. Τί νὰ συμβαίη; Ἄρᾳ γε ὅλοι οἱ δωρηταὶ ἦσαν κίβδηλοποιοὶ; Ἐμπρός κ. Μάνεση. Νὰ τοὺς πιάσῃς ὅλους καὶ νὰ τοὺς θέσῃς ὑπὸ ἀνάκρισιν. Διὰ νὰ τοὺς μάθῃς, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ζητήσῃς σειρὰς τοῦ **Αἰῶνος**, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἐδημοσιεύετο τακτικῶς ὑπὸ τοῦ Ποστολάκα τὸ δελτίον τῶν τοιούτων δωρεῶν. Ἡ βλακεία ἡμῶν ἔχει ὕψος δυσανάβατον, βάθος δυσθεώρητον, ἀφοῦ ἐπὶ τριακοταετίαν ὅλην διειτηροῦμεν καὶ ἐπληρόνομεν προσωπικὸν Μουσείον Νομισματικῶν, διὰ ν' ἀποδειχθῶν μίαν ἡμέραν ἀνθρακες οἱ θησαυροὶ του, μολοντί ἀν ἦσαν ἀνθρακες πάλιν θὰ μᾶς ἐχρησίμευον περισσότερον παρὰ τὰ κίβδηλα νομίματα, τὰ σιδηρὰ ἢ χάλκινα, ἐξ ὧν ὁ Τζῶν Μίχ Δούαλ καὶ ὁ ἡμέτερος Βασιλειάδης θὰ ἠδύναντο νὰ μᾶς *γαμπρικάρουν* ὅσα θέλομεν. Χάρις εἰς τὸν Ῥαφτόπουλον εὐρύνεται καὶ βαθύνεται καὶ λαβυρινθοῦται ἡ βρωμοδουλεῖα τοῦ Νομισματικοῦ, ἀλλ' ὅπως δὴποτε καθίστα-

— 23 —

ΕΠΗΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 23 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετᾶφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Μοῦ διηγήθη ὅτι ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ κριμαϊκοῦ πολέμου, καὶ ἀνγκασθεὶς ἕνεκα σπουδαίου τραύματος νὰ παραιτηθῇ προσωρινῶς πάσης ἐνεργουῦς ὑπηρεσίας διήρχετο τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του μελετῶν τὰ παλαιὰ του χειρόγραφα καὶ ὅτι ἐν χωρίον ὅπου ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ Καπαλοῦ Καπουσί, τὸ χωρίον τὸ ὅποιον σοῦ ἀνέφερα, ἐκέντησε τὴν περιέργειάν του...

— Καὶ θὰ προσέθετε ζέβρια, εἶπε διακόπτων ὁ θνησκων ἐξ ἀνυπομονησίας Μουράτ, θὰ προσέθεσεν ὅτι παρατηρῶν ἐκ τοῦ πλίσιον τὴν τειχισμένην πύλιν...

— Ἀπατάσαι, παιδί μου, ποτέ του δὲν μοῦ ἐφάνερωσε τί

δρόμον ἠκολούθησε. Μοῦ ὠμολόγησε μόνον ὅτι ἐκ τῆς πληροφορίας τοῦ χειρογράφου ὀδηγούμενος κατώρθωσε, μὲ μεγάλους κινδύνους, νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν θησαυρὸν τῶν Ἑλλήνων αὐτοκρατόρων. . . .

— Νὰ πλησιάσῃ, λέγετε;

— Αὐτὴν τὴν λέξιν μετεχειρίσθη, καὶ ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ ἐνοήσω πῶς ἡ ἀτελής αὐτὴ ἐπιτυχία τοῦ ἔδωκε τόσων θαυμάσιον ἀποτέλεσμα.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸν ἐξετάσω, ἀλλ' ὑπέθεσα ὅτι ὁ θησαυρὸς εὐρίσκετο διεσκορπισμένος, ὅτι διὰ νὰ τὸν ἀποκρύψουν κάλλιον ἀπὸ τῶν νικητῶν αὐτῶν οἱ Βυζαντινοὶ ἔθαψαν ἐδῶ κί' ἐκεῖ τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ τὰ κοσμήματα εἰς κανὲν ὑπόγειον σκαφθὲν ὑπὸ τὰ εἰρήπια τῶν ἀνακτόρων τοῦ Κωνσταντινοῦ.

Ἐπέθεσα ὅτι ὁ Μαχμούτ βέης κατώρθωσε νὰ χωθῇ εἰς αὐτὸ τὸ ὑπόγειον, καὶ ὅτι ἐμπόδισθῆς ἅμα εἰσῆλθεν ἐξ ἀνυπερβλήτων προσκομμάτων ἠναγκάσθη νὰ μὴ προχωρήσῃ περισσότερον.

— Ὁ πατήρ μου δὲν ἦτο ἄνθρωπος χάνων εὐκόλα τὸ θῆρρος του. . . οὔτε ὀπισθοχωρῶν πρὸ κινδύνου, ὅσων μέγας καὶ ἀν ἦτο. . . θὰ ἐπεχείρησε βεβαίως καὶ νέας ἀποπειράς. . .

— Εἶθε νὰ ἔχανε τὸ θῆρρος του καὶ νὰ παρητεῖτο! εἶπε στενάζων ὁ Χατζῆ Ἀπτούλ Κερίμ.

ται βέβαιον ὅτι ἐν ὧν ἔχομεν εἰς χεῖρας ἡμῶν τὸν Ποστολάκαν, κρατούμεν τὸν μίτον τοῦ λαβυρίνθου τούτου, εἰς οὗ τὰ ἐνδότερα πολλοὶ θὰ πιασθῶν οἱ Μινώταυροι κιβδηλοποιοὶ καὶ κλέπται. Ὡστε ἀμάν! μὴ κάμετε λάθος καὶ τὸν μπαρ-κάρετε γιὰ τὸ Παρίσι.

Ζήτω ὁ Ῥαφτόπουλος! Εἰς αὐτὸν ἀξίζει νὰ σταλῆ ὁ διὰ τὸν Σουλτάνον προωρισμένος Μεγαλόσταυρος, προστιθεμένου εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ, τοῦ στατήρος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἡ μεγαλύτερος φόρος.— Δὲν ὑπάρχει πόλις ἐν τῷ κόσμῳ, ἧς οἱ κάτοικοι νὰ φορολογῶνται περισσότερον τῶν Ἀθηναίων. Διότι εἰς κανὲν ἄλλο μέρος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου δὲν εἶναι καθιερωμένη ἡ πληρωμὴ ἐνὸς αὐτῶν φόρου τὸν ὅποιον οὔτε νόμος ἔχει ὀρίσει, οὔτε εἰσπράκτωρ καὶ σταυρωτῆς εἰσπράττει. Ὁ φόρος οὗτος οὔτε εἰς τοὺς ἐμμέτους ἀνήκει, οὔτε εἰς τοὺς ἀμέτους. Ἐπιβάλλεται δι' οὐκαζίου ἐνὸς ἀπολύτου μονάρχου ἀποτυφλοῦντος τὸν λαὸν αὐτοῦ. Ὁ μονάρχης οὗτος ὁ ἀπόλυτος, ὁ ἔχων ἐξουσίαν ἀπεριόριστον ἐπὶ τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ, λέγεται Κονιορτός, Κονιορτός ὁ Πρῶτος, ὁ ἀπαράμιλλος. Εἰς αὐτὸν πᾶς Ἀθηναῖος, ἢ πᾶς ξένος ἐν Ἀθήναις παρεπιδημῶν εἶναι ἰναγκασμένος νὰ παραδίῃ τὰ ἐνδύματα, τοὺς ὀφθαλμούς του, τὴν ῥινά του, τὰ ὄτα του, τὸ στόμα του, τοὺς πνεύμονάς του. Ἀρχεὶ ἐπὶ πάντων καὶ πασῶν, καὶ παίρνει κεφαλιχάτικο *Χαράτσι* παρ' ὄλων, ἀπὸ πενήντα ἕως πεντακόσια ἢ καὶ χίλια φράγκα τὸν ἄνθρωπον κατ' ἕτος, ἀφίνομεν δὲ ὅτι πολλῶν παίρνει καὶ τὴν ζωὴν καταδικάζων αὐτοὺς εἰς τὸν διὰ τῆς φθίσεως θάνατον. Τὸν παλαίφατον αὐτὸν, τὸν προκλιώνιον τῶν Ἀθηναίων τύραννον ἀπεφάσισε νὰ καταπολεμήσῃ καὶ νὰ ἐκθρονίσῃ ὁ νέος ἡμῶν δήμαρχος, εἰ καὶ γράψας ἄλλοτε, ὁ ἴδιος, ἐν τῷ *Αἰῶνι* αὐτοῦ ὅτι ὁ κονιορτός τῶν Ἀθηναίων οὐ μόνον δὲν βλέπτει ἀλλὰ καὶ σχεδὸν ὠρελεῖ. Χαρὰ σ' ἐκείνους ποῦ θὰ ζήσῃ νὰ δῆ τέτοιο θαῦμα!

Χάλια Δεληγιάννηδων καὶ λιμοκοντόρων.—

Γνωστὸν ὅτι Δεληγιάννηδες λέγουν τὰ χάρτινα δίδραγμα τῆς Τραπεζῆς καὶ λιμοκοντόρους τὰ μονόδραγμα.

Τὰ *χάλια* κ' ἐκείνων καὶ τούτων δὲν λέγονται. Κατήνησαν βρωμοκουρελλα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ τὰ πιάνη κανεὶς μετὰ τῆς *μασιά*. Ἀγκίστρι δὲν πιάνει ἐπάνω τους. Ὡ; πότε θὰ τὰ ἔχη εἰς κυκλοφορίαν ἢ Τράπεζα; Δὲν τὰ καίει;

Τώρα μάλιστα, μετὰ τὴν βλογιά, εἶναι πολὺ ἐπιφοβὸς ἡ βρώμα των.

Τὸ ζήτημα τῶν λεμβοδρομιῶν.— Μετὰ πολλῆς χαρᾶς βλέπομεν ἀνακινούμενον τὸ ζήτημα τοῦτο. Εἴθε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προζύμι γόνιμον ὁ *Ὀμιλος Ἐρετῶν* καὶ νὰ ἰδῶμεν συστηματικώτερους τοιοῦτου εἶδους ἀγῶνας, ὅπως ἑλληνοπρεπεῖς. Εἴθε νὰ ἰδῶμεν κωπηλατοῦσαν ὄλην τὴν εἰς τὰ καφεῖα μαραινόμενὴν νεότητα. Εἰς τὰ *ξύλινα* *τείχη* ὄλοι! Ἐκεῖ εἶναι ἡ σωτηρία μας. Ἡ *βάρκα*, ἰδοὺ ὄλη ἡ ἱστορία τοῦ μέλλοντός μας. Ὅλοι πρέπει νὰ τραγουδήσωμεν ἐμπράκτως τὸ:

Βάρκα, βαρκούλα πάρε με.

Στῆς βαρκούλαις χρεωστοῦμε καὶ τοὺς Θεμιστοκλεῖς καὶ τοὺς Μιχαήλιδες καὶ τοὺς Κανάρηδες ἡμῶν. Διὰ τοῦτο εἶναι ἄξιον ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης ἐκεῖνο τὸ δαιμόνιον, ὁ ζεικίνητος Παῦλος Δαμαλάς, ὁ ἀμφίβιος ἐν ἀσκήσει σωματικῇ, ὅστις ἐννοεῖ νὰ παλαίῃ πάντοτε δεξιῶς καὶ ἐπὶ τοῦ πρασίνου τάπητος τοῦ σφαιριστηρίου, ὅπου κυλῖει ὡς κύματα τὰς ἐλευραντίνας σφαίρας καὶ ἐπὶ τῶν γαλανῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης, ὅπου κυλῖεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀμφιτρίτης ὄσω καὶ ἂν τὸν ζηλοτυπῆ κάποιος Ποσειδῶν.

Βάρκα, βαρκούλα, πάρε με.

Αὐτὸ ἄς ᾄδῃ τὸ σύνθημά μας.

Τὸ Σάπ καὶ αἱ λεμβοδρομίαι.— Τὸ *Σάπ* ἡμῶν δὲν ἔχει βεβαίως ἀφορμὰς παραπόνων κατὰ τοῦ *Ὀμίλου τῶν Ἐρετῶν* καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ διοργανισθειῶν λεμβοδρομιῶν. Ἄν μετὰς Ἀπόκρεω τοῦ Πειραιῶς ἔχασε μὴ ἀναβιβάσαν τὸν Πειραιᾶ εἰς Ἀθήνας, μετὰς λεμβοδρομίας ὑπερεκάλυψε τὴν ἀποκρηάτικὴν ζημίαν ἐκ τοῦ προσδοκῶν μένου κέρδους, διότι αἱ Ἀθηναῖαι ἰναγκάσθησαν νὰ καταβοῦ

— Τί ἐννοεῖτε; Μήπως ὁ πατήρ μου εὔρε τὸ θάνατον προσπαθῶν νὰ...

— Ἀκουσέ με, Μουράτ. Ἡ διήγησίς μου θὰ καταθλίψῃ τὴν καρδίαν σου, ἀλλ' εἶσαι ἀνὴρ τώρα, πρέπει νὰ τὴν ἀκούσῃς. καὶ λυποῦμαι μάλιστα διότι τόσον ἤρηστα νὰ σὲ πληροφορήσω περὶ γεγονότων τὰ ὅποια σ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθῃς.

— Λέγετε, Χατζῆ, λέγετε, σὰς καθικετεύω.

— Πρῶτον, ὀφείλω νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω, Μουράτ, ὅτι ἡ οἰκογένεια τῆς μητρὸς σου, ἡ ὅποια ὑπῆρξε πλουσία καὶ ἰσχυρά, δὲν εἶχε πλέον τίποτε, ὅτε ἡ Γιαμινὲ χανοῦμ ὑπανδρεύθη τὸν Μαχμούτ, ἀπλοῦν ὑπολογαγόν, τότε καθὼς σὲ καὶ Μαχμούτ ἐρένδην μόνον.

— Ἦγνόουν τοῦτο, Χατζῆ, ἐπιθύρισε ὁ Μουράτ· ἐξ ἐναντίας ἐνόμιζα ὅτι πάντοτε ὑπῆρξαμεν πλούσιοι.

— Διότι αἱ ἀναμνήσεις σου δὲν ἀνέρχονται πέραν τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ Μαχμούτ γενόμενος συνταγματάρχης καὶ βέης, εἶχεν ἤδη ἀποκτήσει μεγάλην περιουσίαν.

Ἡ περιουσία αὕτη τῆς ὁποίας ἦτο ἄξιος δὲν προήρχετο ἐκ τῶν ἐκδουλεύσεών του, διότι παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς καθ' ὃν ὁ πατισᾶχ ἀντήμειβεν αὐτοκρατορικῶς τοὺς ἀνδρείους προμάχους τῆς κληρονομίας τοῦ Ὀσμάν. Τὴν ἀπέκτησε διὰ τῆς προστασίας τοῦ Ἀλλάχ, καὶ καθ' ἑκάστην ἠύλογει τὸν ὕψιστον, ὅστις τῷ ἀπέστειλεν εὐμερίαν διὰ τὴν γυναῖκά του καὶ τὸν προσφιλεῆ υἱόν του. Μοὶ ἐνεπιστεύετο πολλάκις τὰς ἐλπίδας του ἢ μᾶλλον τὰ ὄνειρά του, διότι ἡ εὐμερία αὕτη

ἐξηφανίσθη, διελύθη ταχέως, καθὼς τὰ χρυσᾶ ὄνειρα τὰ ὑπὸ τῆς πρωίας διαλυόμενα.

Μ' ἔλεγε ὅτι ἤθελε νὰ σὲ κάμῃ πλουσιώτερον τῶν εὐρωπαίων τραπεζιτῶν, οἱ ὅποιοι ἐνσκήπτουσι τώρα ὡς ἀκρίδων νέφη ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς ἡμῶν πατρίδος, καὶ καταδιβρώσκουσι τ' ἀγαθὰ τῶν Ὀσμανλήδων.

Ὁ Μουράτ ἀνεσκήρτησε ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας αἰτινες τόσω σκληρῶς τῷ ἀνεκάλουν εἰς τὴν μνήμην τὴν θέσιν του ἀπέναντι τοῦ Βεργονσέ, καὶ διενόηθη, οὐχὶ ἄνευ πικρίας, ὅτι ἡ εὐτυχία του θὰ ἦτο ἐξησφαλισμένη, ἂν ὀλεθρία τύχη δὲν ἐπληττε τὸν πατέρα του.

— Τῷ παρίστανον ὅτι ὁ στρατιώτης δὲν ἔχει ἀνάγκην τόσο χρυσοῦ, διὰ νὰ ᾄδῃ εὐτυχῆς, καὶ ὅτι θὰ ἐγίνεσο καὶ σὺ στρατιώτης, καθὼς ἐκείνος.

Ἀφοῦ δὲ ἤλλαξεν ἡ θέσις του, ἀφοῦ διὰ τῆς προστασίας τοῦ πολυευσπλάγχχνου Θεοῦ, εὐρέθη κάτοχος τεραστίου ποσοῦ τὸν προέτρεψα ν' ἀρκεσθῆ εἰς αὐτό, νὰ μὴ κουράσῃ τὴν τύχην ἐπιδιώκων τὴν ἐπικίνδυνον κατάκτησιν τοῦ βυζαντινοῦ θησαυροῦ.

Ὁ Μαχμούτ βέης μᾶς ἀπήντησε ὅτι ἦτο γεγραμμένον, καὶ ὅτι ἐπιμένων εἰς ἐπιχείρησιν, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ ὑπῆρξε τόσον ἐπιτυχῆς, συνεμορφούτο πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Ἀλλάχ, ὅστις δὲν θὰ ἐπέτρεπε ν' ἀπολεσθῶσι διὰ παντός διὰ τὰ τέκνα τοῦ Ὀσμάν τὰ πλούτη τῶν ἡττηθέντων παρὰ τῶν προγόνων ἡμῶν Ἑλλήνων.

εἰς τὸν Πειραιᾶ. Τοιοῦτοτρόπως τὸ Σάπ τὸ ἔχει πάντοτε διπορτο. Ἀπὸ παντοῦ κερδίζει. Ἐάν ὁ παρᾶς δὲν τοῦ ἔλθῃ ἀπὸ κάτω, τοῦ ἔρχεται ἀπὸ πάνω καὶ τοῦ μπαλιν. Τώρα καθ' ὅλα τὰ λεγόμενα, αἱ λεμβοδρομῖαι τοῦ Πειραιῶς θὰ πάρουν δρόμο. Ὁ περισσότερο ὠφελούμενος ἐξ αὐτῶν ὁ παπποῦς τῶν σιδηροδρόμων ἡμῶν, ὁ γέρω Σάπ, δὲν πρέπει νὰ φαίνεται, ὡς πάντοτε, φειδωλός, φιλάργυρος, γλίσχρος ὑπέικων εἰς ἐγωϊστικὰς σκέψεις γεροσυμβούλων τινῶν νομιζόντων ὅτι θὰ πάρουν μαζὴ τῶν ὅλων τὰ κέρδη. Ἄς ἀποφασίσῃ κι' αὐτός, ὁ ὅσῳ γηράσκων χρονικῶς τότεν ἀνηθῶν οικονομικῶς, ν' ἀνοίξῃ τὰ σφικτὰ του χέρια καὶ νὰ ὀρίσῃ βραβεῖον ἀντάξιον αὐτοῦ διὰ τοὺς λεμβονικητάς, ὄχι 200 ἢ 300 ψωρολιμοκοντόρων, ἀλλὰ χιλίων τοῦλάχιστον δραχμῶν.

Ἡ παύσις τοῦ Δηλιγιάννη. — Μετὰ λύπης ἀκούομεν ὅτι οἱ λοιποὶ ἀρχηγοὶ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως συνασπισθέντες ἀπεφάσισαν νὰ παύσουν ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ὡς γενικοῦ ἀρχηγοῦ, τὸν κ. Δηλιγιάννην. Ἡ κυρία αἰτία τῆς ἀποφάσεως ταύτης δι' ἧς ἡ πολυκέφαλος Λερναία Ὑδρα τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἀπεφάσισε ν' ἀποκόψῃ μίαν οὕτωσι σπουδαίαν κεφαλὴν τῆς, εἶναι ὅτι ἡ τέως κεφαλὴ αὕτη, ἔπαυσε νὰ σκέπτηται ἀντάξια τῶν χαλεπῶν καιρῶν οὗς ἡ Ἀντιπολιτευσις διέρχεται καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ διευθύνῃ τὸ σκάφος αὐτῆς εἰς τὸ πέλαγος ὅπου σκοπεύει νὰ ἀνοιχθῇ.

Ἀποκήρυξις τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου. — Ἐξ οἰκείων τὰ βέλη. Οὔτε ὁ Ράλλης, οὔτε ὁ Παπαμιχαλόπουλος, οὔτε ὁ κ. Σωτηρόπουλος ἐννοοῦν πλέον νὰ συνεργασθοῦν εἰς τὸ παραμικρὸν μετὰ τοῦ πολυθορύβου Πολιτικοῦ Συλλόγου. Ὁ ἐξυπνοτερος πάντων Ράλλης πρῶτος προεἶδε τὸ πολιτικὸν ναυάγιον τοῦ ἀνω εἰρημένου ἰδρύματος καὶ, εὐκίνητος ὡς αἴλουρος, ἐπήδησεν εἰς τὴν ἀκτὴν, πρὶν ἀκόμη βγῆ ἀρρόδο τὸ καράβι. Οἱ ἄλλοι τὸν ἐμιμήθησαν. Τώρα μένει καπετάνιος ὁ Δηλιγιάννης, μὲ τιμονιέρην τὸν Λεβιδῆν, γνωρίζοντα νὰ κρατῇ τὸ δοιάκι.

Ὁ λόγος τοῦ κ. Κουτούζη. — Ὁ δημοφιλὴς ἡμῶν κουρεὺς κ. Κουτούζης, ἡ προσφιλεὶς ἐκείνη λίμα τῶν Ἀθηναίων ὁ μόνος κουρεὺς δὲν θὰ ἠνείχετο καὶ ὁ Ἀρχέλαος, ὁ εἰπὼν τῷ κουρεῖ αὐτοῦ ἐρωτῶντι «πῶς σὲ κείρω,» τὸ περ' ὄφρημον καὶ διδασκτικὸν ἐκεῖνο «Σιωπῶν» ἐβγάλε λόγον ἐν τῷ Πολιτικῷ Συλλόγῳ, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς δι' οὗ εἶπεν, ὀλίγα μὲν παραδόξως, ἀλλὰ καλὰ καὶ πολλῆς ἐννοίας μεστὰ, δόσας οὔτω ἐν μάθημα εἰς τοὺς ἀπὸ παντός βήματος καταχρωμένους τὴν ὑπομονὴν τῶν ἀκρατῶν αὐτῶν. Ἡ ἀγόρευσις του διήρκεσε τέσσαρα δευτερόλεπτα, μετὰ τοῦ προλόγου, τοῦ θέματος καὶ τοῦ ἐπιλόγου αὐτῆς. Ἦτο ὡς ζύρισμα στὸ φτερό, χωρὶς μπερτάχι. Ἰδοὺ ὁ λόγος αὐτός δὲν ἔσπευσε νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἡ Ἀκρόπολις.

— Ὅταν ἡμεῖς οἱ ἐργάται ἀναβαίνωμεν σὲ τοῦτο τὸ βῆμα, κύριοι, τίποτε ἄλλο δὲ θὰ πῆ εἰμ' ὅτι ἡ πατρίδα πρέπει νὰ καταθέσῃ τὰ ὄπλα».

Προκαλοῦμεν οἰονδήποτε ἐκ τῶν ρητόρων τοῦ Συλλόγου νὰ εἴπῃ περισσότερα καὶ ὑψηλότερα πράγματα, δι' ὀλιγωτέρων καὶ χαμηλοτέρων λέξεων.

Πολλοὶ ἠὲ χάριστήθησαν τόσον ἐκ τῆς ἐκφραστικῆς ταύτης συντομίας, ὥστε ἠύχοντο καθ' ἑαυτοὺς νὰ εἶχον Δηλιγιάννην τὸν Κουτούζην καὶ Κουτούζην τὸν Δηλιγιάννην.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Τὰ θερμότερά μας συγχαρητήρια τῷ συναδέλφῳ Π. τῆς Ἀκροπόλεως διὰ τὸ λαμπρὸν αὐτοῦ ἄρθρον τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ΣΟΥΓΑΤΑΝΙΚΟΝ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ.

Τῇ προσεχῇ Πέμπτῃ ἀνέρχεται τὴν σκηνὴν, πρώτην φορὰν, ἡ κυρία Αἰκατερίνα Λεκατσᾶ, ὡς Λ α ἰ δ η Μ ᾶ κ θ ε θ. Τὸ ἄλμα εἶναι τολμηράτατον ἀλλ' ἡ κυρία Λεκατσᾶ ἀν' ἐπιτύχῃ θὰ ᾖναι ἀξία τῶν θερμότερων συγχαρητηρίων πάντων ἑραστῶν τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς, οἵτινες μετὰ λύπης βλέπουσι τόσον ἡραιωμένας ἰὰς εἰς αὐτὴν τάξεις τῶν γυναικῶν. Ὑπὸ ἔποψιν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν προσόντων, ἡ κυρία Λεκατσᾶ, εἶναι καλῶς πεπρωκισμένη.

ΔΙΑΦΩΣΙΣ. — Ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ ὠλόνοι ἐπισήμως, ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν, φιλίαν, ἢ συγγένειαν ἔχει μὲ τὸν λωποδύτην ἐκεῖνον ΡΑΜΠΑΡΑΝ ὅστις ἔκλεψε τὸ ἀγγετον τοῦ κ. Σούτσου.

Τότε τὸν ἰκέτευσα νὰ μὲ προσλάβῃ συνεργὸν ἔστω καὶ ἀνδρὸν ἠθελε νὰ μ' ἐμπιστευθῇ ὅλα του τὰ σχέδια, τὸν καθικέτευσα νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν συνοδεύσω εἰς μίαν τῶν μελετωμένων ἐκδρομῶν του. Θὰ ἠδυνάμην τοῦλάχιστον νὰ τὸν συνδράμω, καὶ ἤξευρεν ὅτι δὲν θὰ κατεχρώμην τὴν ἐμπιστοσύνην του ἀπαιτῶν τὸ μερίδιόν μου διὰ τὰ ἔρμαιά του.

— Ἐν τούτοις ἠρνήθη!

— Μὲ εὐχαρίστησεν ἐνθέρμως, ἀλλὰ μ' ἀπεκρίθη ὅτι οὐδεμίαν βοήθειαν ἠδυνάμην νὰ τοῦ δώσω εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν, ὅτι οἱ κίνδυνοι κατὰ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ παλαίσῃ δὲν ἦσαν ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους δύναται ν' ἀπομακρύνῃ φίλου βραχίων.

— Μήπως ἐνοοῦσεν ὅτι οἱ κίνδυνοι ἦσαν ὑπερφυσικοὶ; ἐπιθύρῃσεν ὁ Μουράτ.

— Τέλος μοὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ παρουσία μου, ἀντὶ νὰ τῷ ᾖναι ὠφέλιμος θὰ τὸν ἐξέθετε περισσότερον καὶ ὅτι δὲν ἠθελε νὰ τὸν τύττῃ ἢ συνειδήσῃ ὡς αἴτιον τῆς ἀπωλείας μου.

Καὶ διὰ νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ, προσέθεσε: — Μὴ φοβεῖσαι παλαιέ μου φίλε, μετ' ὀλίγον δὲν θὰ διατρέχω πλέον κίνδυνον, διότι ἐγγίζω εἰς τὸ τέρμα· ἀκόμη μία ἐκδρομὴ, μία μόνη, καὶ δὲν θὰ ἔχω πλέον ἀνάγκην νὰ ἐπιστρέψω εἰς . . .

Ὁ Μαχμούτ Βέης ἐμελλε νὰ προφέρῃ λέξιν ἢ ὁποία ἀναμφιβόλως θὰ μοὶ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστικόν του, ἀλλὰ διεκόπη καὶ ἔσως διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐρωτήσεις μου, καὶ τὰς δια-

μαρτυρήσεις μου, ἔφυγεν ὑποσχόμενος νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν.

— Καὶ δὲν ἐπανῆλθεν; ἠρώτησε μετ' ἠλλοιωμένης φωνῆς ὁ Μουράτ.

— Τὴν ἄλλην ἡμέραν εἶπε θλιβερῶς ὁ Ἀπτοὺλ Κερίμ δὲν ἐφάνη καθόλου εἰς τὸ τσαρσί. Ἡ Γιαμινὲ Χανούμ, ἡ μητέρα σου, ἦλθε νὰ μὲ εἴπῃ τὰ βάσανά της. Τὴν προτεράϊαν, ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ὁ Μαχμούτ Βέης τὴν ἀφῆκε κι' ἔφυγε λέγων ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ μὲ τὸ σαμπάχ νὰ μάζι(*) Ἡ νύκτα ἐπλησίαζε κι' ἐκείνη ἀκόμη τὸν ἐπερίμενε. Προσεπάθησα νὰ τὴν ἐνθαρρύνω, μολοντί εἶχα ἤδη τὴν προαίσθησιν ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐπανίδωμεν πλέον. Μ' ὠμολόγησε κλαίουσα ὅτι καὶ ἐκείνη ἔχασε πᾶσαν ἐλπίδα. Ἐν τούτοις τῇ ὑπεσχέθην ὅτι θὰ ἐνεργήσω ἐρεύνας, καὶ προσεπάθησα ν' ἀνέυρω τὰ ἔχνη τοῦ πατρὸς σου. Ἐπεσκέφθην ἐγὼ ὁ ἴδιος ὅλα τὰ ἐρεῖπια τῶν ἐλληνικῶν μνημείων, ὅπου ὑπέθετα ὅτι θὰ εἰσεχώρησεν. . . . Αἱ προσπάθειά μου ὑπῆρξαν ἀνωφελεῖς αἱ ἡμέραι, οἱ μῆνες, τὰ ἔτη παρήλθον· ὁ Μαχμούτ Βέης ποτὲ δὲν ἀνεφάνη.

Ἐπῆλθεν ἰκανῶς μακρὰ σιωπὴ.

Ὁ Μουράτ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ ἐκ τῆς πολλῆς ευγυνήσεως, ὁ δὲ Χατζῆ Ἀπτοὺλ Κερίμ εἶχε περατώσει τὴν ἀφήγησιν αὐτοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

(*) Τὴν ὥραν τῆς ἐσθινῆς προσευχῆς.